

(Texto en castellano al final)

Davant les eleccions del 12 de maig

Compartim com a col·lectiu la mateixa situació que molts dels nostres conciutadans experimenten personalment: no tenim cap opció política que reflecteixi adequadament les nostres inquietuds i projectes de vida; **no ens sentim representats.**

No ens sentim representats per una **mala forma de govern**, una característica estesa i comuna, i pel fet que els partits polítics es consideren a si mateixos com a fins quan només són mitjans al servei de la representació del poble. Han **degradat la democràcia i l'han convertit en partitocràcia**, un mal nou, i en demagògia, un mal antic denunciat ja per Aristòtil.

La pràctica totalitat dels partits representats al Parlament de Catalunya **no reflecteixen la concepció cristiana** i, en molts casos, hi són explícitament contraris. Si bé algun n'assumeix aspectes concrets, el balanç, lluny de ser satisfactori, és parcial i desequilibrat. Quan ens referim a la concepció cristiana **no parlem d'una qüestió de fe, sinó d'una cultura**, una antropologia i una concepció moral que estan a l'abast de la raó i la seva lògica.

L'absència de l'humanisme cristià es manifesta de moltes maneres. Per exemple, en la **postergació de les necessitats dels més febles**, els nostres conciutadans sense llar. En la manca d'ajuts a les famílies amb fills petits i en l'índex de pobresa infantil, superior al de la població adulta a Catalunya. En la manca de solucions per a l'educació, especialment la pública –bàsicament per motius ideològics– i en l'escassetat d'habitatges socials: una persona amb un salari mitjà que pugui estalviar el 10% dels seus ingressos tarda 75 anys a poder pagar el preu mitjà d'un habitatge. En l'abandonament en què es troben els presos i en una política que viu d'esquena a les condicions de vida reals de la nostra ferida pagesia. En una excessiva burocràcia i les també excessives esperes en la sanitat i en la percepció dels ajuts a la dependència. Això és així perquè renunciar a la cultura cristiana significa no situar en el frontispici de les polítiques públiques la solidaritat i la destinació universal dels béns.

Si no hi ha cultura cristiana, el bé comú, que és la finalitat de la política, esdevé una abstracció incapaç d'encarnar-se en acció de govern. Aleshores veiem les crisis que la imprevisió i la mala gestió generen: el dèficit d'infraestructures que garanteixin la disponibilitat d'aigua o d'energia, el col·lapse de l'AP-2, la

incapacitat de prendre una decisió sobre l'aeroport de Barcelona o l'etern deficient servei de Rodalies.

Tots els partits, sense excepcions, ignoren un principi de la concepció social cristiana: el de subsidiarietat. L'entenen a mitges o com una prolongació de l'estat en les seves diverses administracions públiques; així ho fa la mateixa Generalitat. La subsidiarietat comença en les famílies, les comunitats naturals i les associacions. És a elles, en primer lloc, a les quals cal facultar perquè disposin dels mitjans necessaris per abordar les qüestions que els incumbeixen, començant per l'educació.

El principi de participació és una estafa; el principi de veritat, una manipulació continuada. El de llibertat està cada vegada més condicionat pels dictats de la cultura *woke* governant a Catalunya i a Espanya, pel feminisme de la guerra de gèneres i la teoria *queer*, que s'imposa totalitàriament en moltes universitats i escoles. En aquest context, a més, la justícia està maltractada i és extremadament tardana per falta de mitjans.

La nostra vida política manca d'una condició essencial per a l'èxit de la democràcia: l'amistat civil entre tots els qui hi participen, malgrat les possibles diferències. Es tracta del reconeixement entre els diversos intervinents de l'existència d'una fraternitat específica motivada pel fet que tots ells es pressuposen guiats pel mateix objectiu: construir el bé comú, encara que els seus camins per aconseguir-ho siguin diferents. En la política democràtica no hi pot haver enemics i sí només adversaris, per l'elemental raó que són els adversaris els qui garanteixen la pluralitat que justifica la democràcia, i que, sense ells, aquesta no podria existir. Rebutgem, per tant, que s'aixequin murs en la vida política, que es practiquin exclusions i s'assenyalin línies vermelles, que algú o alguns s'atribueixin una primàcia moral que ningú posseeix.

Hem assenyalat la falta de representació i les deficiències de la política actual, però no per complaure'ns en la crítica, ni per anunciar una catàstrofe. Al contrari, afirmem la nostra esperança que és possible transformar en bé aquesta realitat si la comunitat cívica fa un pas endavant, recupera els fonaments de la nostra cultura comuna i reprèn el camí del bé compartit. Nosaltres, el Corrent Social Cristià, com a moviment social, cultural i polític, hi volem contribuir. Per això cridem a participar a tots els desencantats amb l'actual política, a fi de construir una nova realitat que entengui la política com un servei a tota la comunitat i exerceixi les virtuts com a guia de comportament.

Transformar en bé aquest estat de coses no és fàcil i per aquest motiu cal començar ara mateix.

Fem un primer pas. Demanem a tots el partits polítics que es presenten a les eleccions que signin, abans del 12 de maig, una declaració comuna: «Per la concòrdia i l'amistat civil», que expressi el seu compromís de posar fi a l'actual política de desqualificacions mútues, d'exposar les seves diferències per mitjà del debat racional i de fonamentar la seva presència pública en propostes positives davant els problemes comuns.

Demanem també als partits que es comprometin a pactar una llei electoral pròpia de Catalunya en la present legislatura –després de quasi mig segle d'incapacitat per acordar-la– que faci possible l'elecció directa dels diputats i estableixi la seva dependència amb relació als seus electors i les obligacions corresponents.

Si vols contribuir a aquesta acció per millorar el mal estat de la política entra en aquest enllaç: www.elcorrent.org.

Ante las elecciones del 12 de mayo

Compartimos como colectivo la misma situación que muchos de nuestros conciudadanos experimentan a nivel personal: no tenemos ninguna opción política que refleje adecuadamente nuestras inquietudes y proyectos de vida; **no nos sentimos representados.**

No nos sentimos representados por una **mala forma de gobierno**, una característica extendida y común, y por el hecho de que los partidos políticos se consideran a sí mismos como fines cuando solo son medios al servicio de la representación del pueblo. Han **degradado la democracia y la han convertido en partidocracia**, un mal nuevo, y en demagogia, un mal antiguo denunciado ya por Aristóteles.

La práctica totalidad de los partidos representados en el Parlamento de Cataluña **no reflejan la concepción cristiana** y, en muchos casos, son explícitamente contrarios a ella. Si bien algún partido asume aspectos concretos, el balance, lejos de ser satisfactorio, es parcial y desequilibrado. Cuando nos referimos a la concepción cristiana **no hablamos de una cuestión de fe, sino de una cultura**, una antropología y una concepción moral que están al alcance de la razón y su lógica.

La ausencia del humanismo cristiano se manifiesta de muchas formas. Por ejemplo, en la **postergación de las necesidades de los más débiles**, nuestros conciudadanos sin hogar. En la falta de ayudas a las familias con hijos pequeños y en el índice de pobreza infantil, superior al de la población adulta en Cataluña. En la falta de soluciones para la educación, especialmente la pública – básicamente por motivos ideológicos– y en la escasez de viviendas sociales: una persona con un salario medio que pueda ahorrar el 10% de sus ingresos tarda 75 años en poder pagar el precio medio de una vivienda. En el abandono en que se encuentran los presos y en una política que vive de espaldas a las condiciones de vida reales de nuestro herido campesinado. En una excesiva burocracia y las también excesivas esperas en la sanidad y en la percepción de las ayudas a la dependencia. Esto es así porque renunciar a la cultura cristiana significa renunciar a que las políticas públicas tengan como objetivo prioritario la solidaridad y el destino universal de los bienes.

Si no hay cultura cristiana, el bien común, que es la finalidad de la política, se convierte en una abstracción incapaz de encarnarse en acción de gobierno. Vemos entonces las crisis que generan la imprevisión y la mala gestión: el déficit de infraestructuras que garanticen la disponibilidad de agua y energía, el colapso de la AP-2, la incapacidad de tomar una decisión sobre el aeropuerto de Barcelona o el eterno deficiente servicio de Cercanías.

Todos los partidos, sin excepciones, **ignoran un principio de la concepción social cristiana: el de subsidiariedad**. Lo entienden a medias o como una prolongación del Estado en sus diversas administraciones públicas; así lo hace la propia Generalitat. La subsidiariedad comienza en las familias, las comunidades naturales y las asociaciones. Es a ellas, en primer lugar, a las que hay que facultar para que dispongan de los medios necesarios para abordar las cuestiones más cercanas, empezando por la educación.

El **principio de participación** es una estafa; el principio de **verdad**, una manipulación continuada. El de **libertad** está cada vez más condicionado por los dictados de la cultura *woke* gobernante en Cataluña y España, el feminismo de la guerra de géneros y la teoría *queer*, que se impone totalitariamente en muchas universidades y escuelas. En este contexto, además, la **justicia** está maltratada y es muy tardía por falta de medios.

Nuestra vida política carece de una condición esencial para el éxito de la democracia: **la amistad civil** entre todos los que participan, a pesar de las diferencias entre ellos. Se trata del reconocimiento entre los diversos intervinientes de la existencia de una amistad específica motivada por el hecho de que todos ellos se presuponen guiados por el mismo objetivo: construir el bien común, aunque sus caminos para conseguirlo sean distintos. En la política democrática no puede haber enemigos y sí solo adversarios, por la elemental razón de que son los adversarios quienes garantizan la pluralidad que justifica la democracia y que, sin ellos, esta no podría existir. Rechazamos, por tanto, que se levanten muros en la vida política, que se practiquen exclusiones y se señalen líneas rojas, que alguno o algunos se atribuyan una primacía moral que nadie posee.

Hemos señalado la falta de representación y las deficiencias de la política actual, pero no por complacernos en la crítica, ni por anunciar una catástrofe. Por el contrario, **afirmamos nuestra esperanza** en que es posible transformar en bien esta realidad si la comunidad cívica da un paso adelante, **recupera los fundamentos de nuestra cultura común y retoma el camino del bien compartido**. Nosotros, la **Corriente Social Cristiana**, como movimiento social, cultural y político, queremos contribuir. **Por eso, llamamos a participar a todos los desencantados con la actual política**, con el fin de construir una nueva realidad que entienda la política como un servicio a toda la comunidad y ejerza las virtudes como guía de comportamiento.

Transformar en bien este estado de cosas no es fácil y por eso hay que empezar ahora mismo.

Damos un primer paso. Pedimos a todos los partidos políticos que se presentan a las elecciones que firmen, antes del 12 de mayo, una declaración común: «Por la concordia y la amistad civil», que exprese su compromiso de poner fin a la actual política de descalificaciones mutuas, de expresar sus diferencias por medio del debate racional y de fundamentar su presencia pública en propuestas positivas frente a los problemas comunes.

También pedimos a los partidos que se comprometan a pactar una ley electoral propia de Cataluña en la presente legislatura –después de casi medio siglo de incapacidad para acordarla– que haga posible la elección directa de los diputados y establezca su dependencia en relación con sus electores y las obligaciones correspondientes.

Si quieres contribuir a esta acción para mejorar el mal estado de la política, entra en este enlace: www.elcorrent.org.